

JUNÁK - svaz skautů a skautek ČR

číslo: 3/2014 ročník: XXIX.

Lokali

Zpravodaj 35. střediska J. Rady, Praha 10

Valný sněm Junáka
Velbloudmo v ZOO
Skauti a spacáky
2048

... a další!

Články ::: Vyprávění ::: Rozhovory ::: Informace ::: Zábava ::: OS kluby

Milí čtenáři,

když píšu tento úvodník, představuji si, jak držíte Lokali pod prudkým slunečním žářem červeného slunce, nebo ho chráníte před kapkami v jednom z mnoha deštivých odpolední na táboře v Sedle, nebo jste ho otevřeli někde daleko od našich zemí, ale vím, že někteří z nás ho spořádají třeba v tramvaji cestou do práce nebo naopak po delší době, kdy leželo na nočním stolku nebo jiném čestném místě v domácnosti, kde si ho každý přečte.

Trochu vám závidím, protože vím, že vás čeká celá řada výtečných článků. Z těch nevýpravových chci zejména zmínit Napoleonovy postřehy z Valného sněmu Junáka a Sabuovo vyprávění o dobývání dalšího hradu. Také bych vás rád upozornil, že v posledním díle seriálu o Katolickém skautingu se ATRi zmiňuje o spolupráci našeho střediska se Salesiány a u článku k připomenutí Pražského povstání jsou i

dobové fotografie.

Mimochodem, potěšilo mě, když jsem se dozvěděl, že vlčata, která se této akce účastnila, projevila velký zájem o vyprávění pamětníků, takže Berdy pro ně přinesl ATRiho knihu Je nás pět a třistapět zároveň.

Děkujeme za všechny dopisy, které nám došly. Moc nás těší pochvaly a náměty, které nám posíláte. Bohužel ne vše jsme stihli zpracovat, takže v příštím čísle se můžete těšit na článek Skautská praxe od bratra Midlocha.

Chrám i tvrz, tak nazval Pavel Eisner češtinu. Počínaje tímto číslem se na obraně těchto dvou objektů v rámci Lokali podílí sestra Líba, která provedla korekturu článků.

Radostné čtení vám za celou redakci přeje

TECKLIS

PLÁNOVNÍK

21.–22.6.2014 STAVBA TÁBORŮ V SEDLE

27.6.–19.7.2014 LETNÍ TÁBOR 309. ODDÍLŮ V SEDLE U RYBNÍKA

12.–26.7.2014 LETNÍ TÁBOR 305. ODDÍLŮ V SEDLE NA HLAVNÍ LOUCE

A	B	C	D	E
F	G	H	I	J
K	L	M	N	O
P	R	S	T	U
V	W	X	Y	Z

Nápověda k šifře Čína

POZDRAV OD REDAKCE NAJDETE NA ADRESE:

[HTTP://GAMES.USVSTH3M.COM/2048/LOKALI-II-EDITION/](http://games.usvsth3m.com/2048/lokali-ii-edition/)

„NA CO SE NEJVÍCE TĚŠÍŠ O PRÁZDNINÁCH?“

MRŇOUS: Cestování do zahraničí.

MUDRC: Na tábor, teda myslím, ja žádné prázdniny vlastně asi mít nebudu :-/

KRAB: O prázdninách se nejvíc těším na chvíle strávené se svými přáteli :D

BREPTA: Nejvíc se těším na mix zážitků, sluníčka a pohody :) Přes tábor, zahraničí, obyčejnou chatu až po nárazový akce po Praze... Nejde jednoznačně říct na co se těším nejvíc :)

JEZEK: O prázdninách se asi nejvíc těším na Vlčácký Lesní Kurz. Podílím se na celkové organizaci, je to dobrá zkušenost. V létě si taky nenechám ujít Mighty Sounds, můj oblíbený multi-žánrový festival.

BOBO: Že děti budou týden u babičky na prázdninách. :) Ale taky na časté výlety do Sedla a sluníčko.

KULDA: Já nevím, asi ranní (dopolední) vstávání.

ŽABKA: To je provokace, já žádný mít nebudu :-/ těším se, že budu mít klid od školy (snad!!!) a budu moct jenom chodit do práce a k vodě a chodit za svým pejskem a budu mít snad trochu volněji.

povídání

DVATISÍCEČTYŘICETOSM

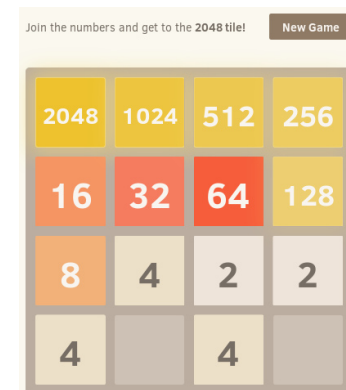
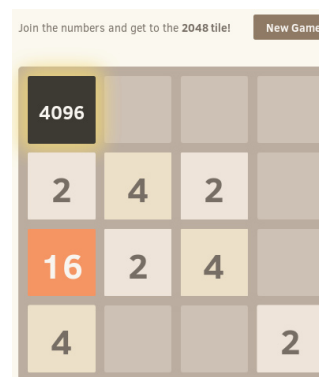
MUDRC

Číslo 2048 je nejen jedenáctá mocnina dvojky a letopočet odedneška za 34 let, ale také nová internetová, smartphoni, počítačová, tabletová, a vůbec hra, která se objevila v březnu tohoto roku, zaplavila facebookové profily a zaujala mnoho počítačových i matematických bláznů. Jelikož se řadím mezi ně, neodolal jsem pokušení si také zahrát.

O co ve hře jde? Spojovat čísla na šachovnici 4×4 pole a dostat se k poli 2048. Spojit lze vždy čísla stejné hodnoty, a to tak, že celou šachovnici „sesypete“ na jednu ze čtyř stran, a pokud srazíte dvě stejná čísla, sečtou se. Navíc každým sesypáním na šachovnici spadne nové číslo – 2 nebo 4. Pokud nové číslo nemá kam spadnout, hra končí.

Čísla mění barvu podle toho, jakou mají hodnotu: od fadní šedé přes červenou až ke zlaté. Zlatou barvu má i samo číslo 2048. Nicméně pokud hru dohrajete až sem, můžete pokračovat a zkusit získat číslo 4096.

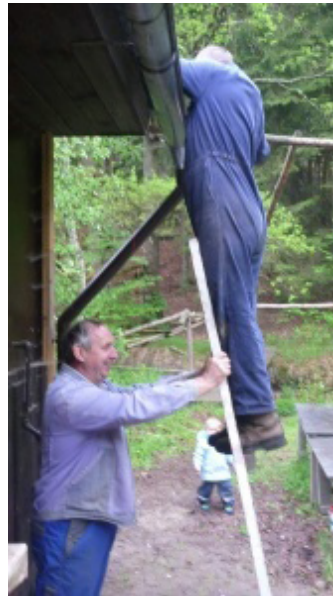
PS: Hru si lze zahrát na webové stránce jejího tvůrce: <http://gabrielecirulli.github.io/2048/>

BRIGÁDA V SEDLE

8. - 11. 5. 2014
BOBO

Poslední roky se nám daří scházet se pravidelně na jarní „Sedelské brigádičce“. Letos tomu nebylo jinak a sešlo se nás opravdu hodně. Skauti již vyrazili na výpravu ve čtvrtek a začali tak s prací o něco dříve. Ostatní dorazili v pátek večer, nebo v sobotu dopoledne a během sobotního dne nás na tábořišti bylo 35 osob. Udělal se pořádný kus práce. Pro tábory jsou již připravené

všechny latríny, podařilo se opravit lednice, konstrukce pro barel s vodou, vymalovat kuchyni, posekat trávu, odebrat vzorky vody a nanosit

a očistit několik tee-pee tyčí. Vlnka s Hermionou natřely všechny nové podsady.

Všem, kdo dorazili, patří veliký dík. Jsem moc rád, že přes veliké vyčizení, které každý z nás má, se nám podařilo sejít se v takovém počtu a během stavby tábora jistě oceníme náskok, který teď máme. Během letošních cest na předávání tábořiště se pokusíme navozit materiál na opravu přední stěny srubu. Příští rok bychom totiž chtěli tuto stěnu celou opravit. Uvnitř tak vznikne nová pracovní plocha pro vaření a výdej jídla s umyvadlem. Takovéto cíle si můžeme stanovit jen díky nekonečné energii a schopnostem Berdyho, který nám pomáhá jako projektant, nákupčí, dopravce a stavební dozor v jedné osobě. Během brigády se o naše žaludky vzorně starala Korunka. Ještě jednou díky moc!

OBVODNÍ SETKÁNÍ

25. - 27. 4. 2014
ZAPSALA SOVA/LIŠÁCI

Sešli jsme se na autobusové zastávce. První přišla Zuzanka, po ní Jasmínka, Anička, Sam s Lucinkou a nakonec Lucka s Beňou. Kocourovi málem ujel autobus, protože přišel o chvíli později. V autobuse jsme malovali na okna, protože byly zamřené a dívali jsme se do časopisů. Hodinu a půl jsme jeli až do Sedlčan. Tam jsme si dali menší přestávku na jídlo. Cesta na louku byla dlouhá, protože jsme si nesli těžké batohy a ušli jsme asi 2,5 km.

Došli jsme až na místo, kde byl náš areál. Byla tam spousta stanů, chat a jedna velká chata, ve které jsme bydleli. Pak jsme si vybalili. Večer jsme

se koukali na Willyho Foga - 1. část Cesta kolem světa za 80 dnů. Na příběh jsme se dívali, abychom věděli, o co jde v zřetřejších závodech. A pak jsme šli spát. Anička a Jasmínka si postavily malý bunkr v palandě, ve které spaly a v něm si do noci povídaly.

Druhý den se zahajovaly Závodní vlčat a světlušek. Pozdravili jsme se a vztyčili vlajku. Beňa a Sova odešli před zahájením na stanoviště a Kocour byl s jinou závodní skupinkou a my jsme byli s Čmelákem. Společně jsme si házeli „frisbeečkem“ a kolem desáté jsme vyrazili na trať. Na trati jsme plnili různé úkoly. Zatloukali jsme hřebíky do kolejí, poznávali jsme značky, ošetřovali jsme bodnutí vosou a luštili jsme rébusy. Potom jsme došli do cíle a Čmelák nám dal 15 minut volno a pak jsme mohli plnit různé úkoly na stanovištích. Za úkoly jsme dostávali samolepky a za 5 samolepek byla drobná odměna. Po večeri jsme se sešli u ohně, kde jsme se dozvěděli výsledky závodu. Byli jsme na 8. místě a Sýrkory 305 vyhrály 1. místo mezi světluškami. Doroška nejela na výlet, aby nám pomohla v soutěži a chyběla nám. Po zakončení ohně jsme šli do klubovny, kde se promítal konec filmu a my jsme se dozvěděli, jak to s Willy Fogem dopadlo. Sázkou kolem světa za 80 dnů vyhrál a oženil se s princeznou Romy, kterou zachránil.

Dobrou noc - Anička, Jasmínka, Sam, Lucka, Lucinka a spící Zuzanka.

OBVODNÍ SETKÁNÍ

VICKY/SÝKORY

Dne 25. - 27. 4. se konalo tradiční obvodní setkání Prahy 10. Jelo se již v pátek večer na louku u Červeného Hrádku u Sedlčan, ale já jsem dorazila až v sobotu odpoledne. Tábořiště bych našla snadno a rychle, ale bohužel jsem se zeptala na cestu nějaké domorodé babičky, a ta mě poslala úplně na druhou stranu. Proto jsem se doplahočila až po obědě, za strašného vedra a hladu. Všichni skauti a skautky byli někde v lese na hře, z jejich vyprávění jsem později vyrozuměla, že chodili po stanovištích ve skupinkách, že to bylo stejný jako vždycky, a tudíž nic moc. A tak jsem pomáhala s doprovodným programem pro mladší, což obnášelo sezení ve stínu a nicnedělání (vlastně jsem tam hrozně makala - aby si někdo nemyslel). Poté, co se všichni vrátili do tábora, byli starší poslání pro dřevo na oheň, ale v celém lese byla asi tak jedna souška, takže nic moc.

K večeri bylo neslané a studené rizoto, což byl ale podle všeho nadstandart, mohly jsme být rády, že na nás alespoň něco zbylo. Večerní nástup nebyl a rovnou se zapálil ten slavnostní oheň pro mladší, kde se vyhlásily výsledky ZVaS a všichni samozřejmě tleskali. Vyhrály naše světlušky, jenže nestartovaly jako soutěžní hlídka, protože jich bylo málo. Ani stužku nedostaly.

V neděli ráno po snídani (kde bylo výjimečně dost chlebě) byl ranní nástup, který byl podle všeho stejný jako v sobotu, což mě trochu vyděsilo, jelikož to bylo dost faux pas. Vlajková četa byla špatně sehraná, vlajku nesla málem po zemi, nic se nezpívalo a celé to bylo trochu trapné - ne že bych se jakkoliv chtěla dotknout organizátorů.

Poté šli skauti a skautky hrát do lesa úplně obyčejnou, generickou skautskou hru, která obnášela chození po lese ve skupinkách a hledání materiálu pro stavbu lodí, což byly špejle, hřebíky, provázky, toaleták (plachty) a lepící papírky (pryskyřice). Náš tým to samozřejmě projel, ale alespoň jsme pomohli ostatním. Malí hráli v postatě to stejné, akorát s jiným příběhem (Napova hra na mravence z tábora).

No a tak skončilo další obvodní setkání, stejné jako všechny předchozí, a jeli jsme domů malým vlakem, nacpaným skauty z asi pěti oddílů, po cestě k nám dokonce přistoupily nějaké vodní skautky (asi se dám k vodním skautům, protože měly tak o tisíc procent hezčí kroje než my).

BOTIČ

SLAVÍK/VLČÁCI

Ráno jsme měli sraz na Strašnické, avšak jako jediný včas jsem přišel já s Kubou a Lovcem. O pár minut později přišel Čiča, který nám oznámil, že Želva přistoupí na Hroudě. Poté jsme sháněli Filipa, který na to, jako obvykle, zapomněl. Tak jsme se vydali v opravdu hojném počtu směrem k Hostivařskému parku a tam jsme začali čistit. V průběhu čištění se objevil Filip a za ním Řízek s dvanácti Vlčaty (přičemž já myslel, že jsou tři). Čištění s přehledem vyhrály vodovodní trubky, ale ani sundat kalhoty ze stromu nebylo moc jednoduché. Po vyčištění Botiče jsme se vydali na střediskový Závod vlčat a světlušek. My jsme měli na starost dvě stanoviště: Vyhledávání informací a Krizové situace. Naše stanoviště ukázalo hodně věcí, např. že naše vlčata neumějí vyhledávat v jízdnicích rádech a někteří by dokonce přelezli plot pro míč, který tam zakopli. Také jsme se dozvěděli, že nikdo neví, co je to zvonek a nikdo by se nedostal v pátek v 18:30 ze Strašnické na Radošovicou. Vrátili jsme se k cíli na vyhlášení. Vlčata dostala brutálně na frak od světlušek, které měly velký náskok. Poté jsme hráli Škatulata a Pašeráky. Všechny oddíly se postupně rozešly a stejně tak jsme urobili i my.

ČIŠTĚNÍ MEANDRŮ BOTIČE 2014

STANDA ZEMEN, VEDOUcí AKCE

Letos bylo čištění přírodní památky Meandry Botiče naplánováno na sobotu 5. dubna 2014. Jaro nás proti jindy předešlo, ale to nijak nevadilo. Na hnízdění ptactva byli brigádníci upozorněni, tak všechno proběhlo v klidu a pohodě. Čistilo se již čtyřicátý první rok (poprvé v r. 1974) bez přerušení a bylo to znát. Letošní „úlovky“ nebyly nijak extrémní jako v minulých letech. Běžné svinstvo -

papíry, plasty, lahve, jedna malá pneumatika, kus blatníku auta, kovová kostra židle, staré truhlíky, smradlavé uhynulé ryby. Celkem 6 igelitových pytlů (některé jen z poloviny plné), prostě menší hromada u tabulí před rybářskou baštou.

Sešlo se celkem 53 osob (19 dospělých) a 1 pes. Tradičně STŘELKA (6 +4), 309 Lišáci (6+6), 305 Sýkorky (3+1), 305 Sýkory (3+0), 305 vlčata (12+1), 305 Vlčáci (4+2), vedení střediska (1) a ČSOP (4). Bylo odpracováno 106 brigádnických hodin.

Všem zúčastněným velice děkuji

za odvedenou práci. Stejně tak děkuji kolektivu pracovníků Lesů hl. m. Prahy jako správcí úseku

- hlavně panu Storoženkovi - za snížení průtoku potoka Botiče po dobu našeho čištění a následný odvoz nasbíraného odpadu. Je vidět, že péče správce úseku i naše každoroční práce na úklidu se kladně projevuje, neboť každoročně je nasbírané množství odpadu na hostivařském úseku přírodní památky Meandry Botiče stále menší.

Takže za rok na jaře přijdeme opět brigádou pomoci přírodě.

VÝPRAVA DO PRAZE A ČIŠTĚNÍ BOTIČE

4. - 6. DUBNA
MARTY/STŘELKA

PÁTEK

Tato výprava začala velmi netradičně a to srazem na zastávce Donovalská. Jelikož mi ujela tramvaj a poté i autobus, přijel jsem o 10 minut pozdě, takže se čekalo pouze na mne. Když jsem dorazil, šli jsme asi 500 metrů do paneláku, kde bydlí Mudrc - což jsem se dozvěděl až po cestě. Když jsme dorazili, rozhodlo se, že se půjde nakoupit a tak jsme si vzali tašky a šlo se do Alberta, který je hned vedle paneláku. Když jsme dorazili ke vchodu, akorát tam na nás čekal Medvěd, který dorazil později. Nákup proběhl velmi rychle. Když jsme dorazili k Mudrcovi domů, všichni vybalili notebooky a chystali se

na blížící lanku. Začali jsme hrát Call of Duty 2, později se hráli Flat Out 2 a skončili jsme u Warcraftů. V půlce se Mudrc rozhodl, že by se měla udělat buchta a tak si losem vybral dva z nás. Samozřejmě jeden ze dvou jsem byl já - můj pomocník byl Meloun. Zbytek instaloval na ostatních počítačích hry, abychom se tím pak nezdržovali. Když jsme těsto dali péct, šli jsme pokračovat v hraní až do pozdních hodin, ale ne zas tak pozdních, protože jsme museli v sobotu docela brzy vstávat.

SOBOTA

V sobotu ráno se nikomu moc vstávat nechťelo, ale jelikož to proběhlo poměrně rychle, nikdo o tom moc nepřemýšlel. K snídani byla buchta, kterou jsme dělali s Melounem večer předtím. Po snídani jsme vyrazili do Hostivařského parku, kde jsme celé dopoledne čistili Botič. Našli jsme jako každoročně pěkné poklady - pneumatiku, plastový kýbl, kus železa, dokonce i velmi hnusný a smradlavý hadr velikosti deky. Odpoledne jsme strávili na stanovišti pro závod vlčat, kde měl přichystaný program stanoviště Kulda (ten dorazil přímo na stanoviště). Při průběhu závodu - abychom se my skauti nenudili, se střílelo z luku, chodilo po skákacích botách Achila a zkoušelo se jezdit na Kuldově jednokolce.

Taky jsme si pěkně zabojovali s našimi

zbraněmi - to abychom se procvičili na Stín Smrti. Po skončení závodu (okolo třetí hodiny) - když už jsme měli pořádný hlad, jsme se přesunuli na povolené místo s ohništěm, kde jsme si upekli buřty. Pak už nás čekala jen cesta k Mudrcovi domů.

Odpolední a večerní program byl stejný jako páteční -s výjimkou toho, že se nepekla buchta, ale dělala se večere. Tu připravovali ti, co nedělali buchty - abychom se v kuchyni vystřídali všichni. K večeri jsme si pochutnali na hamburgrech.

NEDĚLE

Po pozdějším probuzení než předchozího dne jsme šli na snídani, kterou nám Mudrc udělal ve svém vaflovači. Vafle byly vynikající - kam se na ně hrabou ty kupované! Po snídani jsme chtěli jít zase hrát, ale protože nám vypnuli proud, nešlo to a tak jsme si dali deskovky. Pak už nás čekal jen úklid, rozloučení se a společná cesta autobusem domů. Musím říci, že to byla zase jedna z velmi povedených výprav.

zápisy

VALNÝ SNĚM JUNÁKA 2014...

(POHLEDEM NAPA - NUTNO BRÁT S MÍRNOU NADSÁZKOU)

Na svém prvním Valném sněmu v Kolíně jsem si připadal trochu jako Alenka v říši divů, byl jsem zčásti ztracen a zčásti ohromen - mohutností davu v sále, nekonečnými procedurami hlasování a záplavou skautů, kteří jakoby obsadili celé město. Moje rozhodnutí na něj jet bylo tehdy dáno hlavně tradicí - doposud vždy zastupoval na sněmech středisko jeho vůdce a já jako novopečený vůdce jsem ji ctil.

Moje rozhodnutí jet na ten letošní, bylo ze soudku úplně jiného. Už jsem věděl, do čeho jdu a přesto (možná vlastně právě proto) jsem na něj jet chtěl, můj vnitřní důvod najdete skoro až na konci článku - tedy pokud vydržíte.

O letošním Valném sněmu bylo napsáno mnoho článků na křižovatce i v dalším skautském tisku, výsledky voleb i hlasování o důležitých rozhodnutích jsou dávno známy - celé hnutí ví, že máme nové stanovy a název, novou sestru náčelní a staronového bratra náčelníka a že jsme nevystoupili z WAGGGS. O tom psát nechci - můžete si to přečíst lépe, podrobněji a přehledněji jinde.

O co bych se ale s vámi podělit chtěl, jsou moje osobní postřehy z Valného sněmu - pocity řadového delegáta zvoleného takzvaně, aby zastupoval zájmy své jednotky - v mém případě okres Prahy 10.

Jaký tedy byl můj pohledem letošní Valný sněm Junáka v Litomyšli?

Každopádně **OBROVSKÝ** - i pražský krajský sněm je obrovská masa, ten valný je ale opravdu úctyhodné mraveniště - svébytný živočich, který se někdy pohybuje pomalu jako želva, jindy zase s rychlostí sokola lovícího kořist spěje k svému cíli.

Rozhodně **UPOVÍDANÝ** - Valný sněm vás utvrdí v pocitu, že méně je někdy více, že není potřeba vyjádřit svůj názor ke všemu za každou cenu - postřeh, který pro mne osobně je strašně zajímavý pro vedení střediska, protože sám k podobnému občas tíhnu. Někdy také **ZÁBAVNÝ** - dlouho už jsem se tak nezasmál, hezky pěkně od plíc - je možné, že to už bylo trochu v deliriu, ale každopádně to bylo příjemné, protože když jde podesáté k mikrofonu sestra Černoška, už

prostě víte, co bude následovat....

Bez komentáře velmi **PRACOVNÍ** a mírně překvapivě velmi **KONSTRUKTIVNÍ**, protože se stihlo skoro všechno naplánované, byť byl kvůli tomu také **DLOUHÝ** - na rozdíl od těch minulých, začínal program již v pátek v poledne a končil v neděli po třetí hodině. To samo o sobě je úctyhodný maratón - ještě k tomu třeba tzv. grilování kandidátů do náčelnictva trvalo v sobotu (tedy vlastně v neděli) do půl jedné v noci.

Troufl bych si také označit letošní sněm za **NEPŘEKONATELNĚ ZORGANIZOVANÝ**, ať už to bylo prostředím bývalého zámeckého pivovaru v Litomyšli, krása města a zámku kolem nebo připravenost a ochota organizátorů - vše bylo téměř dokonalé.

Na závěr jsem si nechal to nejdůležitější - pocit, kvůli kterému vlastně stojí na Valný sněm jet a strávit tam ty dlouhé a někdy úmorné hodiny diskusí - je to, že sněm je také **SPOLEČENSKÝ**. Není to jen pohybem po městě během sněmu, kdy všude potkáváte krojované skauty (známé i neznámé) a po chvíli vám lidi bez kroje přijdou jako z jiné planety nebo tím, že v každém lokálu sedí alespoň jedna skupinka skautů. Je to hřejivý pocit, že to, co dělám, dělá opravdu velká spousta lidí. V tu chvíli prostě vnímáte, ne jenom hlavou, ale i srdcem, že těch

padesát tisíc skautů je reálných - a to je prostě super pocit, opravdu téměř hypnotizující.

P. S. Taková perlička na závěr - na sněmu se sedává podle krajů, takže sněm je i trošku **SEKTÁŘSKÝ** - taková zábavná (a asi i praktická) tradice, řekl bych. Jo, je to fajn, sedíte mezi svými, dává to vlastně smysl - jenom se do mysli vkrádá otázka, proč má Praha zase barvu delegačenky rudou a sedí úplně vzadu v sále, kde není moc vidět ani slyšet, hmm :).

P.P.S. (Poznámka redakce) autorkou fotek je Jitka Taussiková z iDnes.cz.

LETEM MÝM SVĚTEM

KUBA

povídání

Dneska je neděle. Když jsem ráno vylezl z postele, nejdříve ze všeho jsem zatáhl závěs i přes druhé okno a šel se ještě trochu dospat. To je nezaměnitelný znak toho, že slunce má chuť vstávat výrazně dřív než já, a tedy že se nezadržitelně blíží léto. A jelikož jsem stále ještě studentem, znamená pro můj svět tohle roční období poměrně výrazné turbulence.

Nejdříve ze všeho musím dokončit bakalářskou práci. Možná, že až budete číst tento text, už bude odevzdaná. Momentálně se ale ještě naplno zabývám především programováním a psaním textu. Každopádně pokud jde o můj svět, tak jeho většinu momentálně zabírá právě tato součást poutě za vysokoškolským vzděláním.

Necelé dva měsíce po termínu odevzdání práce mě čeká skautský tábor, jehož příprava touhle dobou nabírá na obrátkách. Takový skautský tábor, to není jen tak - obzvlášť když se ho zúčastní několik oddílů najednou, každý se svými představami o jeho průběhu. A jako vedoucí tábora mám za úkol to celé usměrnit a promazat všechna soukolí tak, aby tábor proběhl pokud možno hladce a bez zádrhelů. Odměnou jsou dva týdny v krásné přírodě s partou lidí, které to baví úplně stejně, jako mě.

Můj kulturní svět trochu trpí množstvím práce do školy, ale rozhodně mám v plánu si udělat 5. 6. čas na premiéru filmu Hvězdy nám nepřály (v originále The Fault in Our Stars). Příběh se točí okolo šestnáctileté Hazel, která již několik let bojuje s rakovinou štítné žlázy. Poutavě a věrně popisuje život mladých lidí s těžkou nemocí, ale zároveň neztrácí vtip a životní zápal, který je právě teenagerům natolik vlastní. Literární předloha tohoto filmu se již skoro rok a půl drží na seznamu bestsellerů New York Times (ve své kategorii) - a podle slov jejího autora, který film již viděl, bude nejméně stejně dobrý, jako jeho předloha.

A trochu bokem mým světem taky hýbal neuvěřitelný příběh malajského letu MH370, který bez vysvětlení zmizel snad kdesi v Indickém oceánu. Může za to asi můj poloprofesionální zájem o moderní technologie a fascinace létáním, ale pořád mi nejde na rozum, jak se dá takové letadlo v dnešní době zkrátka a jednoduše ztratit. Jenomže nejsem vyšetřovatel na Dálném Východě, nýbrž student fakulty, která si potrpí na dodržování termínů, a tak odpověď na tuhle otázku budu zřejmě muset přenechat profesionálům.

No a než jsem to dopsal, tak se nám z neděle stalo pondělí. Ještě, že jsem zatáhl závěsy, alespoň to ráno dospím...

Dobrou noc!

VELKÉ VELKÉ MOUDRO

Zcela ztracený ze všech dní je ten, v němž se člověk nezasmál.
S. R. Chamfort

Spací pytel, lidově spacák, určitě patří mezi desítku nejdůležitějších věcí, které by měl skaut ve svém užívání mít.

Kde se vzaly vlastně spacáky?

No, ty první snad vznikly sešitím dvou příkrývek - podobně, jako to dělaly před mnoha lety babičky nebo maminky dřívějších skautků. Jejich původ lze vystopovat u všech polárních nebo horolezeckých výprav. Jistojistě byly ve výbavě zálesáků a lovců zvěře na Dalekém Západě nebo Severu. Ze zvířecích vyčiněných kůží měli sešité spací vaky, mnohdy dosti objemné. Ale v saních tažených psy nebo soby se to neřešilo. Hlavně, že traperovi netáhlo na záda a nezábly ho nohy v mrazivé polární noci...

Toho se později chytili i armádní zásobovatelé a tak přišly spacáky do výbavy vojenské. Z osobní zkušenosti jsem se prvního opravdového spacáku dočkal v šedesátých letech minulého století, kdy se daly zakoupit ve sportovních potřebách za necelých 200 Kčs spacáky zvané „dekáče“. Byly ale již s potahem v maskované látce! Tento spacák nebylo možno užívat v mrazivých nocích, spíše to byl spacák pro letní táboření. Zabalen v torně US se ale zvláště dobře vyjímal! Měl tvar mumie se zipem od poloviny délky. Kdo se v něm při spánku otáčel, mohl se dostat do pozice „svěrací kazajka“ a ráno se pracně z něj vydobývat za veselí kamarádů. „Hele, kucí, dyť von z toho Pedro leze, jak když had svlíká kůži!“ Spacák nebyl impregnován a náplň v něm tvořil prošívaný vatelín, známý též jako termovložka v pracovních kabátech zvaných „vaťáky“.

Když zmokl, nabyl váhy tzv. koňské houně. Kdo by si to chtěl vyzkoušet, tak já jej ještě mám doma schovaný - i když jsem v něm tak 25 let nespál! Snad z nostalgie. Dnešní spacáky jsou šité do všelijaké sibérie a když do nich skaut zaleze, spí jak Médva Běda v pelechu, ač venku hučí bouře s krupobitím nebo sněhová vánice. A také je to o tom, když do spacáku skaut či spíše jeho rodiče investují. Zdraví našeho skautíka nade vše, volá maminka a na omrzliny se již nehraje. Většinou jsou tyto spací útvary vyráběny v lehkém provedení. Jejich nesení na hřbetě po horské cestě již skautovo nadšení nevyčerpává a on pohodlně sleduje krásy okolní přírody. Ale asi o moc přichází. Již neznám nikoho, který by se z nostalgie večer ve stanu bez podlázky zabalil do vojenské deky a cely. Ta rána okolo třetí hodiny, kdy se mi rozdrkotaly chladem zuby, a les se rozezněl hlasy zpěvného ptactva, považuji dodnes za velice romantické časy! A koho zábly nohy, schoval si je do prázdného ruksaku... Těžko ale někdo půjde proti toku času...

Tak ahoj..... a do spacáků zvláště!

12 Logan 35. OSklub

VELBLOUDMO V ZOO

(OKÉNKO ZPRAVODAJE PRAŽSKÉ RADY)

Těsně po válce, v červnu roku 1945, objevila u Golčova Jeníkova parta skautů zatoulaného, volně se pasoucího velblouda. Neváhali a rozhodli se opuštěnému zvířeti pomoci. „Ulovili“ ho do lasa, zkontaktovali pražskou ZOO a následně zorganizovali pěší pouť do Prahy dlouhou 99 km, na které si ve štafetách skauti z různých oddílů velbloudici Pepitu předávali. Cesta vedla přes Čáslav, Kutnou Horu, Kolín, Úvaly až do pražské Tróje, kde velblouda slavnostně předali do rukou chovatelů ZOO Praha.

K připomínce tohoto dobrodružného poválečného putování a u

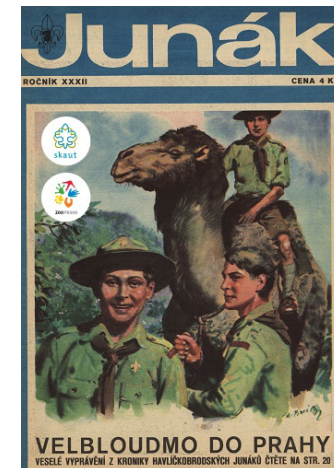
příležitosti dvanáctých narozenin velbloudího samce Jeppa se v neděli 20. dubna konal v ZOO komponovaný skautský den. Jeho součástí nebylo jen předání jablko-mrkvového dárku Jeppovi, ale i beseda s pamětníkem akce z roku 1945 - Vladimírem Kolomým z Úval. A také malá výstavka archivních fotografií a zápisů z kronik.

Abychom trochu představili i současnou podobu skautingu, vznikla v blízkosti výběhu velbloudů u rozhledny i ukázka skautského tábora, kde si malí návštěvníci mohli vyzkoušet několik aktivit inspirovaných velbloudím příběhem - zkusit chytit velblouda do lasa nebo projít velbloudí stezku. Vzhledem ke krásnému počasí byl v ZOO obrovský počet návštěvníků a naše malá skupinka organizátorů měla po celou dobu plné ruce práce. Myslím, že se nám podařilo překročit formát vzpomínkové akce a ukázat Junáka i jako živou, současnou a zajímavou organizaci a potěšit pár malých návštěvníků pěkným zážitkem a drobnou odměnou.

Napo

(toho času vůdce střediska a také zpravodaj pražské rady pro projekty a akce)

P.S. Chtěl bych ještě úplným závěrem vyzdvihnout pomoc všech, kteří se na realizaci akce podíleli - pro střediskové čtenáře pak zejména Pomněnky a Žvejka, i díky kterým všechno proběhlo, jak mělo.

5. 5. 2014 U POMNÍKU NA SKALCE

Výročí Pražského povstání (1945).

Sto tisíc Pražanů pomáhalo stavět 1.600 barikád, které bránilo 35 tisíc povstalců.

Sešli jsme se v 17 hodin u památníku padlých v Mukařovské ulici. Tradičně tam chodíme s větší či menší účastí od založení střediska v roce 1968.

Letos přišla vlčata 305 a celé vedení - Napo, Bobo, Korunka a Řízek. Za OS Kendy, Věra, Berdy, Sabu a Jirka Reischig, Standa Zemen za 309. oddíl a hlavně předsedkyně 154. místní organizace Skalka Svazu bojovníků za svobodu Vlasta Šefránková. Přišel i přímý účastník bojů na Skalce pan Fuchsa.

S vlčaty jsme si přečetli jména padlých na pomníku (i vlče z 1. třídy už krásně četlo data i jména). Pan Fuchsa pověděl, jak to bylo během Pražského povstání na Skalce, jak se podílel na stavbě barikády pod viaduktem na Průběžné ulici. A pak se vyprávění přemístilo do Libně na Balabenku, kde padl Jarda Rada – Kanár. Průvodcem nám byla Atriho knížka „6 dní pod Červeným křížem“.

Tam jsou Atriho vzpomínky na 5. - 9. květen 1945 jako zdravotníka na sanitě „U Králů“.

Setkání jsme ukončili večerkou v Gillwelském kruhu.

Vlčata jsem pochválila a odměnila je čokoládovými „kočičími jazýčky“.

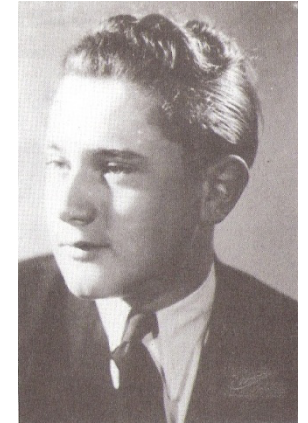
Kendy

PRAŽSKÉ POVSTÁNÍ 1945

6.-7.5. 1945 - Barikáda Balabenka (ve světlém Dunda - Nibowaka)

Miloš Dušek

Jaroslav Rada

Chvilé klidu - Šimek, Cajzik

JAK JSME DOBÝVALI HRAD ORLÍK U HUMPOLCE A HERÁLEC

Na letních táborech jsme moc rádi chodili na výlety a puťáky. Otvíraly se tím také možnosti mnoha nočních her a „přepadů“. Nebyly to v pravém slova smyslu přepady, ale dostat se v noci do jiného tábora a sebrat tam třeba vlajku, sekeru či jinou věc, lákalo asi každého. Naopak bránit svůj vlastní tábor, bylo ctí všech táborníků. Jedinou zbraní byla vždy jen baterka hlídky a v případě prozrazení pak rychlé nohy útočníka. Pokud ten včas neutekl, často končil svázaný ve stanu nebo u stožáru. Jiné násilí nikdy páčáno nebylo, zejména ne na obránce. Mohl třeba hlídat druhák a posvítit baterkou na sedmnáctiletého útočníka, tady si byli oba rovni a hlídka byla nedotknutelná.

Také z tábora v Miletíně roku 1974 jsme vyrazili na dlouhé putování. Už náš odchod z tábora musel být utajen, protože nás jiné oddíly sledovaly a pak v noci navštěvovaly. 29. července 1974 jsme odpoledne ještě sledovali fotbalové utkání našich děvčat proti „karlovaračkám“. Hrál se na břehu Želivky a naše dívky zvítězily 2:1. V prvním poločase daly naše branky Eva – Máslo a Irena - Srnka. Po poločase snížila za „karlovaračky“ Věra. Utkání řídil bývalý fotbalový rozhodčí - Atri.

Během zápasu jsme si tajně dobali torny a nechali je ukryté ve stanech na podlážce. Večer jsme podle plánu na nástěnce šli hrát „Svíčkovou“ ke třem borovicím. Bylo to asi půl kilometru od tábora v borovém lese, kde byla vlastně taková srostlá trojborovice. A Svíčková tady nebyla od jídla, ale byla to naše oblíbená hra. Do kotlíku nebo ešusu se dala zapálená svíčka, která za tmy v lese krásně zářila. Kolem byli dva až čtyři obránci s baterkami a zapálenou svíčku hlídali. Úkolem útočníků bylo se nepozorovaně přiblížit ke svíčce - většinou už 5 metrů bylo považováno za výhru. V průběhu hry došli někteří kluci do tábora a vynesli nepozorovaně torny.

Protože nás sledoval oddíl Albatros s vedoucími Jeffem a Martym a Svišti s Kamnářem, menší zdatná část oddílu hrála hru dál a větší část tajně odešla směrem na Humpolec. Větší kluci nesli dvě torny. My dohráli „Svíčkovou“ a za světla baterek a hovoru se odebrali do tábora. Zašněrovali stany, zůstali chvíli uvnitř a pak tajně opustili tábor. Ani kuchařky Alenky a Anička a hospodář Vašek Beran nic neprozradili. O našem odchodu vědět museli, aby se mohl plánovat počet jídel a peníze na putování.

Střídali jsme běh a rychlou chůzi jako indiáni a doháněli hlavní skupinu. Když jsme už byli skoro u Humpolce na smluveném místě, zaslechli jsme za sebou kvílivý zvuk vytočeného motoru běžové škody 1100 MB poznávací značky ABE – 76- 66 Jirky – Jeffa. Toto auto se svým řidičem mělo tak charakteristický zvuk, že jsme ho vždy v nočním tichu poznali na několik kilometrů. Ukryli jsme se do lesa a auto projelo. Přece jen prohlédli naši lest, ale náš náskok byl už docela veliký. Přespali jsme podle plánu v lese a po snídani 30. 7. se odebrali na nádraží do Humpolce. Pak jsme jeli červeným motoráčkem M 131 do Herálce, kde jsme nakoupili a odebrali se hluboko do lesa. Bylo tam krásné velké jezírko s nádherně teplou vodou. Plnili jsme Bobříka plavce, někteří Bobříka velkého mlčené a hráli různé hry. V noci jsme udržovali jen malinký ohniček v takovém dolíku, protože občas jsme zaslechli na vzdálené silnici kvílivý motor. Albatrosové nás hledali, ale tentokrát nenašli.

Skaut a hrdina z 2. světové války, generál Antonín Sochor, se narodil před 100 lety, 16. července 1914

31. 7. jsme navštívili v nedalekém Květinově pana nadlesního Josefa Mlejnk. Byl to poručík v záloze a příslušník československé jednotky v SSSR za druhé světové války. Bojoval například na Dukle a to bylo tehdy právě 30 let. Vzpomínal také na svého velitele, tehdy nadporučíka Antonína Sochora, který se narodil 16. 7. 1914 a je to právě nyní 100 let.

Z Květinova jsme se přesunuli na zříceninu hradu Orlík nedaleko Humpolce. Tam jsme se sešli s dívčím oddílem Lišek, které nám po táboráčku připravily

báječného Bobříka odvahy. Bylo tam mnoho strašidel, např. Jana Batelková – Peggy hrála krásnou bílou paní a Irena Skálová – Veverka bezhlavého rytíře.

Naši pronásledovatelé Jeff a Kamnář nás konečně našli, asi sledovali Lišky a v noci nás přepadli. Měli jsme stany na nádvoří zříceniny Orlíku a navíc si vybrali dobu, kdy hlídal Standa Švec – Ježek, který je navíc už dlouho slyšel. Tak neměli žádnou šanci, ale jen mokré nohy a Kamnář dokonce odřená kolena, když zapadl někam do hladomorny.

Dopoledne 1. srpna jsme hráli na hradě s Liškami hru „Na čísla“. To má každý na čele šátkem přichycenou kartičku s číslem a to je vlastně jeho život. Jedna skupina má čísla třeba červená, druhá černá. Úkolem nás útočníků bylo dostat se do hradu. Když jsme šli minulého dne s Ondrou – Čochtanem pro pitnou vodu, objevili jsme východ z podzemí hradu ven a tak teď se nám cesta hodila opačným směrem. Obránci byli na hradbách a okolo nich, ale z podzemí rovnou na nádvoří nás nikdo nečekal. A tak Čochtan a já Sabu jsme hrad dobyli, aniž by nás někdo viděl a přečetl naše čísla.

Lišky pak odjely směrem na Lipnici a my už prožili klidnou noc bez přepadů. Poslední den, 2. 8. 1974 jsme se vykoupli na koupališti v Humpolci a pak se vrátili do tábořiště u Miletína na řece Želivce.

Sedí: Eva - Máslo, Jana - Peggy, Irča - Veverka, Stáňa - Ještěrka, Irča - Srnka, Ivana - Kvák. Stojí Karel - Thermos, Sabu a Kendy. Pod ní na zemi ATRI.

OLDSKAUTI: JDEME NA BLANÍK

26. duben byl pro nás jakousi dodatečnou oslavou Dne světového bratrství - Svátku Svatého Jiří, patrona skautů. My jsme si to namířili k bájně české hoře Blaník (635m) nedaleko Louňovic pod Blaníkem. Je bájná proto, že tam někde uvnitř, je ubytováno již moc let v nějakém bunkru svatováclavské vojsko. Čeká, že nám pomůže odrazit nepřátelstvo země České pod vedením knížete Václava. Jistě to znáte ze Starých pověstí českých. Přálo nám pěkné jarní počasí, ale cesta vzhůru byla tak pro himálajské šerpy. Po předchozích přívalových deštích se šlo korytem vyschlého potoka mezi balvany. Na cestě jsou roztomile přichystány tabule naučné stezky. Mohli jsme se přesvědčit o tom, co zde roste, kvíká, žvýká, žije a létá. Po několika odpočinkových postupových táborech jsme okolo poledne dorazili k rozhledně, kde již mnozí podobně zmožení cestovatelé obnovovali své síly. Ještě nás čekalo 96 schodů uvnitř a vystoupili jsme na vrchol věže, kde nás zalilo slunce kutálející se nad vrchovinou okolí. Nádherná příroda okolo, výstup a vůně jarního lesa nám dala zabrat - tak jsme si dali v bufetu nádherné párky. Kolem bzučel lesní hmyz, hadi, štíři a čmeláci a nám tam převelice chutnalo. Zakoupili jsme také nemálo suvenýrů pro sebe i přátele skauty. Paní u

pokladny se radovala: „...přijďte zase, skauty mám ráda.“ Dolů sestup nebyl o nic namáhavější než výstup. Kameny v suchém listí, sem tam spadlý klacek nebo oldskaut. Nakonec se to povedlo a dole jsme se sečetli. Nikdo nescházel, loučíme se s milou obsluhou parkoviště a jucháme směr Louňovice náměstí.

Tam před muzeem se konalo nečekané podívání. Dali si tam dostaveníčko majitelé unikátních vozidel

značky Hadrák- jinak Velorex. Na 25 těchto nostalgicky romantických vozidel stálo seřazeno na parkovišti u muzea. No to jsme přece nemohli jen tak minout!

Byla to nádhera, ujali se nás dva zapálení mladíci a dali nám velmi fundovaný výklad o historii a výrobě těchto veteránů. Toto lidové, původně invalidní vozítko, bylo vyráběno postupně s několika motory (175 ccm, 250ccm a nakonec 350 ccm) v závodě se šedesáti zaměstnanci v Rychnově nad

Kněžnou. Cena tehdy v šedesátých letech byla 13.000 Kčs a roční produkce okolo

1200 kusů. Jak chlapci říkali, dnes o ně mají ohromný zájem hlavně sběratelé v Holandsku, Belgii i v Německu. Po rozloučení s těmito automoto nadšenci si razíme cestu do obce Kondrac, kde nás očekává oběd.

Po obědě se přesunujeme k zámku ve Vlašimi, nádherně zrekonstruovaném a konáme procházku zámeckým parkem, silně připomínajícím pražskou Stromovku. Okruhem se vracíme okolo řeky Blanice do města kolem rozsazených rybníků. Logan zjišťuje, že ani tady

není úspěch na háčku vždy zajištěn. Bratr Akéla dostává od vůdce klubu 100 bodů za to, že svým orlím zrakem objevil za řekou klubovnu vlašimských skautů! Z Vlašimi jedeme na poslední zastávku naší expedice a to směrem k Měsíčnímu údolí u Blanice, asi 4 km od města. Údolí má silnou skautskou tradici v době předválečné, konaly se tam i Lesní školy a vlašimští skauti se na ní snaží navazovat. Právě se zde v sobotu konalo okresní kolo Závodu vlčat a světlušek - tedy již bylo zakončeno.

Shrnutí:

Výprava to byla dobrá, poučná, i když fyzicky více náročná (výstup). Počasí nám bylo nakloněno a příroda voněla jarem. Občerstvení vkusné a ceny mírné, kapsu moc nezatěžující. Prostě skautská pohoda!

zapsal Logan

MALÁ VELKÁ MOUDRA O HUM(O)RU

Humor je jedním z nejlepších kusů oděvu, jaký člověk může ve společnosti nosit. W. M. Thackeray

Humor není smáti se, ale lépe viděti. V. Vančura

KUTNÁ HORA - VLČÁCI

✓ minulém čísle jsme u výpravy Vlčáků do Kutné hory otiskli fotky z jiné výpravy 305. oddílů. Vinen je redakční šotek, který v případě Lokali je osminohý a spřádá pavučiny. Doplňujeme, co vám mohlo uniknout...

KATOLICKÝ SKAUTING

(ČÁST SEDMÁ A POSLEDNÍ)

ATRI

Ještě zkráceně o spolupráci pětatřicítky po znovuootevření skautingu 1989 s Ústavem

1. 11. 1990 podpis Jana Vodňanského u salesiánů do Lokali při naší domluvě, on o 28. 11. se Skoumalem: Stále s úsměvem idiota, ještě v Klicperově divadle! Byli jsme tam.

18. 9. 1992 Dohovor o velké akci - Výstava s akademií 35. u salesiánů - ale bude hotovo s opravou (ještě) Klicperova divadla? Plánováno na 8. - 14. 11. 1992, to už má být Salesiánské divadlo hotovo. Pomohli i oldskauti z poválečných let... A PAVEDLO SE! VÝSTAVA 75 LET SKAUTSKÉHO STŘEDISKA "PĚTATŘICÍTKA" PRAHA - s akademií se koná 8. - 14. listopadu 1992.

Pomoc i ze střediska Rodu Sovy (Derviš), Sv. Kříž (Rolf). Zvláštní díky bratřím salesiánům za propůjčení divadla a p. řediteli církevní školy Dona Boska za propůjčení areálu včetně hřiště, díky uklízečům - po elektrikářích, zednicích, malířích, ti ještě upravovali halu v průběhu výstavy, farníkům, církevní mládeži kostela sv. Terezičky... Díky prof. Fuchsovi za řízení LA, br. Klikovi = František Fafejšta, „staří“ OS - za výtečně truhlářské práce, stejně i Cipískovi = Aloisi Větrovcovi, vedoucímu štábu br. Loganovi = Vladimíru Chocholeovi, atd.

Výstava v boxech po letech, od roku 1917... Výstavou prošlo na 1200 návštěvníků. Bohatý sportovní program - na hřišti kopaná, atletický trojboj, v herně ping-pong, soutěže ve zpěvu, šachy... Rozhodčí vesměs vedoucí, předání cen. Vlastní akademie (dle zápisů), i výstava vzorná. Pochválil i PhDr. Jarmil Burghauser = Jumbo - vůdce Svojsíkova oddílu...

Zvlášť se vyznamenal bratr Ladislav KUBIC = Stopař (bohužel již zesnulý) organizováním obrazů umělců i svých atd.

Pamětní kniha plná pochval, vybíráme podpisy: F. Vágner = Šerif- Mělník, L. Stuchlý - rytíř řádu sv. Václava, ORJ Prostějov, Plzeň, Slaný, sestra náčelní Vlasta Macková a Zdeněk Hájek - náčelník. Prakticky zástupci z celé Prahy a ČSFR. Výjimečná byla Ellen Hestnes z Norska, která se přihlásila také na „Skautskou píseň“...

A ještě sponzoři: pro tombolu a losování vstupenek: Úřady Prahy 10 a 8, MV ČSTV Praha, Průmstav Praha 10, ČS pojišťovna (dříve Dr. Menšík = Meňas - 35), Urbanovi - Rakovník, L. Vichra - Chomutov, fa Kofroň s Jarkou Pávovou, Dr. Malasková - znovu OÚ Praha 10...

Proč tolik podrobností? Chtěl jsem se „pochlubit“ takovou pomocí pro bratry salesiány s úklidem a trochu, jak to vypadá s přípravou a provedením takovéhle akce. PAVEDLO SE.

27. 11. 1993- SKAUTSKÁ AKADEMIE „PĚTATŘICÍTKA 1993“. Se zpěvem Jarmila Burghausera - písně NAPNĚM PLACHTY k lepším zítřkům - napochodovalo středisko s vlajkami a ručními totemy světlušek a vlčat... Sál u salesiánů tleskal. Program je v Lokali č.12/1993. Velmi bohatý. Zpíval i smíšený pěvecký sbor 138. oddílu skautek a 138. oddílu skautů 7. střediska BLANÍK, vedoucí střediska Ing. Josef Cuhra. Provádějí nábor členů do křesťanských oddílů...

Výtečná vystoupení 23. chlapeckého oddílu „VLČI“ a 23. dívčího oddílu „MĚSÍČNÍ PAPERSEK“- HRAJÍ A ZPÍVAJÍ VLČÁCI 97. oddílu 55. střediska VATRA = Vikin, písně o nás od Želivky... Werich a Voskovec (Jirka Bejček- Sabu) = „Engliš špuken, Deutschmann spricht - On parlent Francois - Et belgique - Se hablant spaniel“...

Okolo všeho Berdy = Ing. Petr Beran s 305. oddílem skautů VLČÁKŮ, ale i ostatní vedoucí s oddíly. S těmi Vlčáky, Vikin kamarád si totiž jméno půjčil pro svůj oddíl - na přátelství. Vážíme si hostů, škoda, že se to už moc nechce, hlásí se a ptají se. Pochopitelně, že program byl nabitý a dvě

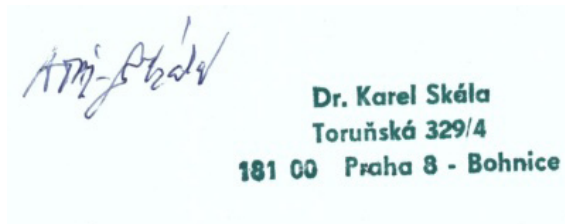
hodiny absolutně nestačily. A ceny propůjčení divadla stoupají...

27. 11.1994 - SKAUTSKÁ AKADEMIE „PĚTATŘICÍTKA 1994“. SALESIÁNSKÉ DIVADLO v Kobylicích od 15.00 hodin.

Opět výtečné, nebudeme vypisovat. Plejáda všech našich vedoucích a hostů. Ale účet za pronájem stoupl (P. Kadlečík) na 5 253,- Kč, nám zůstalo 4 440 Kč,-, z toho 800,- na SOS vesničku, 500,- na Děti v nouzi, 500,- na tábory, 240,- do střediska...

A přece: sobota 18. 11. 1995 v Salesiánském divadle od 14.00 hodin. Vyhověli jsme i světluškářům ze Řičan s jejich moc pěknými výstupy, Lysé n/Lab. a dalším. Naše generálka byla v pátek v sokolovně Strašnice se sladěním písně Vítězná mládí, s kterou jsme vpochovali do sálu, zleva chlapecký kmen, zprava dívčí i s vlajkami...

A ještě musím uvést slavnou 15. 11. 1997 - 80 LET SKAUTSKÉ PĚTATŘICÍTKY PRAHA 1917-1997 od 15 hodin u Salesiánů s II. vydáním „kroniky“ 80 LET... Skutečně, to bylo slávy!

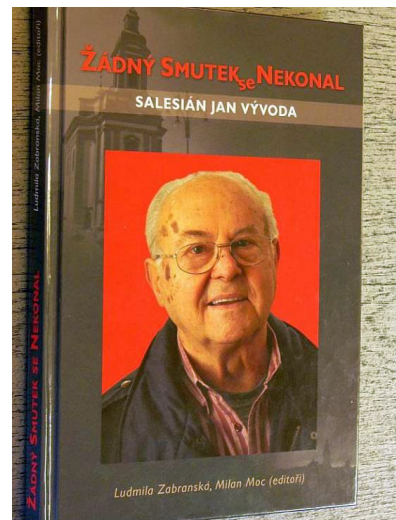

4. 1. 1998 končí moje funkce vedoucího 35. střediska a mé ženy jako zástupkyně, oba od r. 1968, přebírá Beny= Miroslav Beneš... Příští akademie přesunulo nové vedení 35. střediska, i z důvodu vzdálenosti Strašnice-Kobylice, do sokolovny SOKOL Strašnice a dále do divadla SOLIDARITA...

Salesiánům děkujeme za dlouholetou přízeň. Ale sv. Terezičku navštěvujeme od doby přestěhování ze Strašnic do Bohnic, to je od roku 1976, Skálovi.

Několik údajů k Janu Vývodovi:

21. 12. 1924 narozen v Hranicích na Moravě, pokřtěn 1. 1. 1925. V 6 letech do školy, v 11 vstupuje na měšťanku v Hranicích, v 12 letech 1. 9. 1936 přijat do gymnázia v Hranicích - v osmnácti 17. 7. 1942 nástup do učení, obor krejčí, v 19 letech (červenec 1943) povolán do Technische Nothilfe, leden 1944 návrat domů, rovnou v únoru totálně nasazen. 4. 11. 1944 tovaryšská zkouška. 21 let - 10. 5. 1945- návrat do gymnázia, 12. 6. 1946 maturita, 14. 8. 1946 příjezd k salesiánům do Fryštáku. 16. 8. 1948 (24 let) první řeholní sliby v Hodoňovicích.

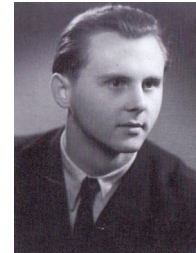
V pětadvaceti, červenec 1949, internován v Oseku u Duchcova a 5. 9. 1950 povolán do PTP Libavá. Po čtyřech letech, ve 29 letech,- 31. 12. 1953 propuštěn z vojny. 15. 3. 1954, ve třiceti, nástup do Šroubáren v Libčicích.

25. 7. 1967 přijal v 43 letech kněžské svěcení od biskupa Štěpána Trochty a od svých 44 let, 10. 9. 1968 zaměstnán v podniku Úklid hl.m. Prahy. 30. 5. 1969 obdržel jurisdikci k výpomoci v duchovní službě a 5. 6. 1969 nastupuje ke Sv. Terezičce v Kobylicích.

V šedesáti letech - 31. 12. 1984 propuštěn z armády bez hodnosti a odchází do důchodu. O pět let později 1. 1. 1990 jmenován administrátorem farnosti. V 67 letech 1. 12. 1991 jmenován farářem farnosti, v 72 letech (1. 7. 1996) opět

ustanoven výpomocným duchovním. V 83 letech, v prosinci 2007 dává souhlas k napsání knihy Žádný smutek se nekonal. V 84 letech, říjnu 2008, autorizuje připravené texty a fotografie.

V sobotu 9. února 2013 v 11 hodin u sv. Terezičky uděluje P. Jan Vývoda kněžské požehnání celoživotním skautům manželům Skálovým, Karlu a Ireně, Atrimu a Kendy, k jejich 60 výročí svatby. (Svatba se konala 7. února 1953 v kostele sv. Václava na Smíchově, celebroval P. Václav Oktábec, farář z Louňovic pod Bláníkem.)

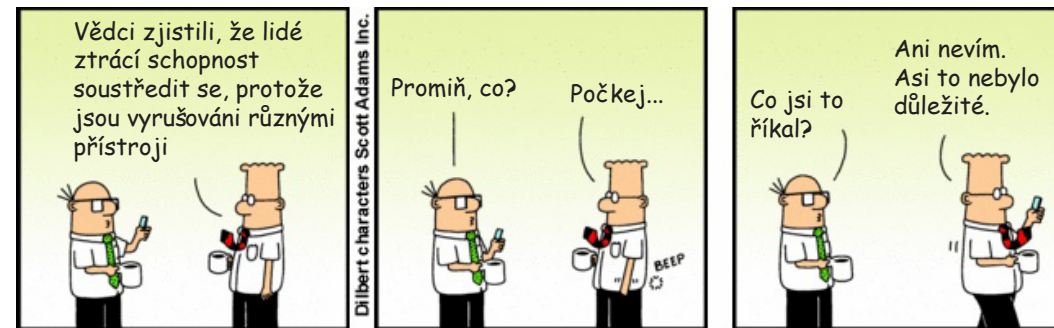
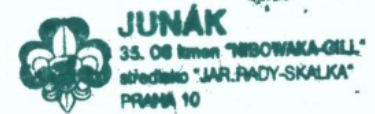

A na závěr ještě jeden vzkaz:
Kdo má víru, ten se neklepe.
Víra, to je veselost, která pochází od Boha,
říká Jan XXIII. a vzkazuje nám Jenda Vývoda.

Malá poznámka: Tento příspěvek je věnován salesiánům, mohli by napsat, alespoň pro Lokali, o dalších úspěšných katolických oddílech fundovaní vůdcové? - Např. (mukl) Zdeněk Zelený = Káďa - Stříbrný vlk, či (mukl) Eduard Marek = Hroznýš - Stříbrný vlk. Žádá Karel Skála - Stříbrný vlk

Poznámka redakce: Pokud vás příběh Jana Vývodovy zaujal, můžete si z něj přečíst více na www.pametnaroda.cz/story/vyvoda-jan-1924-1989

VYLUŠTĚNÍ ŠIFER NA POSLEDNÍ STRANĚ:

Brilje: Terezička
Heprejšitina: Nola bezetere
Slomky: Nekonecne vtipny salamsand
Noty: Pomoc jsem zavrel v novare na noty
Čina: Lokali přije kydli dpolny

Braille:

Hebrejščina:

Čína:

Noty:

Lokali - zpravodaj 35. střediska J. Rady Praha 10
3. číslo 2014, ročník XXIX.

Adresa: Dürerova 2170, Praha 10, 100 00

Bankovní spojení: 1932135399/0800

Datum uzávěrky příštího čísla: 12. 9. 2014

Příjem článků, kontaktní e-mail: Lokali@seznam.cz

Internetová podoba: Lokali.xf.cz

Redakce: Tecklis - Marek Soukup, Žabka - Kateřina Vančurová, Líba - Libuše Vodičková,
Ruda - Rudolf Dobiáš

Redakce si vyhrazuje právo na úpravu a krácení rukopisů.

Střediskové stránky, přespání v Praze:

www.skauti-strasnice.cz

Zlomky:

3/4+1/5+3/1+3/5+3/4+1/5+1/3+3/4+1/5 5/2+4/5+2/4+4/1+3/4+5/4 4/4+1/1+3/2+1/1+3/3+1/1+3/4+1/4+4/3